

BULLETIJN

VAN DEN BOND VAN INTERNATIONAAL-KOMMUNISTEN

OPSTEL EN BEHEER:

H. DE BREUCK

63, ST. JANSPLAATS

ANTWERPEN — POSTCHECK: Nr. 4201.31

HET NUMMER: 50 CENTIEM

JAARABONNEMENT: 6 FRANK

MAANDBLAD

INHOUD: De Arbeidersgevechten in Katalonië.

"Communisme"

Manifest van de Liberale Jeugd.

Juni 1937.

N°6.

Derde Jaargang.

DE ARBEIDERSGEVECHTEN IN KATALONIE.

De openbare opinie van de arbeiders in andere landen is zoowat niet beïnvloed geweest door de straatgevechten in Barcelona en het overige gedeelte van Katalonië, noch in Frankrijk, noch in Engeland, noch in België, noch elders, is er in de arbeidersmassa's die roering gekomen, die, zooniet op een daadwerkelijke solidariteit, dan toch op een meevoelende nieuwsgierigheid, wijst. . Zij hebben op geen enkele wijze te kennen gegeven dat alle officieele versies, die van de Spaansche Ambassade te Parijs met haar toespeling op monarchistischen inslag van de insurrektie, die van de Stalinisten als zou het om een door het Trotskysme op touw gezet reaktionnair komplot gegaan zijn, en ten slotte die van de "uiterst-linksche" sociaal-demokratische pers die de fascistische boeman weer op het tooneel voerde, hun niet de gewenschte bevrediging hadden geschonken. Teekenen des tijds. Waar de eerste de beste "paap" in de anti-fascistische kooi wordt opgenomen, gaat er een storm van vreugdekreten door heel de linksche pers, maar de muilen blijven potdicht, wanneer de arbeiders tot een Klassedaad overgaan. Op een toespeling van den meest twijfelachtige onder de antifascisten op provokatie en provokateur treedt de meest volledige stilte in.

Naar aanleiding van de slachting onder de anarchistische arbeiders in Katalonië hebben sommigen de namen van Cavaignac en Thiers genoemd. (1) De vergelijking is niet ongegrond. Het staat vast dat over het lot van de Spaansche revolutie in Katalonië, zal worden beslist. En niet alleen over dat van de Spaansche revolutie, maar over al de antifascistische verzetscheuringen in West-Europa sedert het aan het bewind komen van het Duitsch Nazisme.

(1) Cavaignac: Fransch generaal die de Parijsche arbeidersinsurrektie van 1848 neersloeg.

Thiers: de slachter van de Commune van 1871.

De Schifting in het antifascistisch Kamp.

Wat zich in Barcelona heeft voorgedaan is juist datgene wat de heeren van de antifascistische Koncentratie immer hebben willen verhinderen, en nog vruchteloos willen voorkomen: de Klassenschifting in den schoot van het antifascisme. Toen de radikale bourgeoisie van Katalonië en Spanje zich op 19 Juli bij den antifascistischen strijd aansloot had zij heel wat anders op het oog dan de arbeidersklasse. Deze was overigens niet antifascistisch in denzin, dien de bourgeoisie hieraan meende te geven. Zij was meer. Zij kantte zich niet alleen tegen de brutale fascistische Kapitaalsverdrukking, maar tegen alle verdrukking: zij meende een einde te moeten stellen aan alle uitbuiting, daar zij hierin instinktief de bron van alle verdrukking zag. En zij heeft zich enkel onder de politieke voogdijschap van de radikale antifascistische bourgeoisie gesteld na de mislukking van het Nationalistische oproer, dank zij hare politieke stuurlaarsheid, haar gebrek aan revolutionair bewustzijn. En omgekeerd heeft zij de links-bourgeoisie er letterlijk met de wapens in de hand moeten toe dwingen de revolutionnaire maatregelen, die de arbeiders hadden getroffen, goed te keuren, dit bleek ten slotte haar eenige uitweg uit een situatie, die voor haar bloote bestaan noodlottig hadde kunnen worden.

Het isydeze samenloop van omstandigheden, die de scherpste tegenstelling en inhiel - aan den eenen kant de politieke onbekwaamheid van het proletariaat, aan den anderen kant de physische zwakheid van de bourgeoisie die aan dit monster van tweeslachtigheid, het antifascistische front, ten grondslag lag. Dit front zou dan ook alleen een moment uit de Spaansche revolutie vertegenwoordigen. De verdediging der democratie, de verdediging van de Nationale onafhankelijkheid of welke benamingen men ook tot heilige toovermiddelen heeft willen verheffen, moesten als rock opgaan bij het in voeling komen met de harde werkelijkheid van den burgeroorlog. Wanneer twee klassen, de bourgeoisie en het proletariaat het over verdediging, van de democratie hebben, over nationale verdediging, wanneer zij bij eenzelfde god schijnen te zweren, beteekent dit nog heelemaal niet dat zij beide hetzelfde bedoelen.

Onder democratie verstaat de bourgeoisie het geheel van de maatregelen die haar in staat stellen op democratische wijze haar voorrechten te behouden, zij komt op voor de "demokratische" verdediging van het privaateigendom tegen al wie op "verdeeling" belust is, heeft hierbij het behoud van een zeker maatschappelijk even- De kleinburgerlij wicht op het oog, dat haar niet tot den rang van het proletariaat zou neerhalen en zonder zich daarom door de groot-financie te laten knechten ziet zij in de afschaffing van het privaateigendom op verre na niet de oplossing voor haar benarden toestand. De toegang tot dit privaateigendom en het verdeelen van de vruchten der uitbuiting van de arbeiders met de bourgeoisie blijven altijd haar levensdoel en haar traditioneele bekommernis.

Voor het proletariaat beteekent democratie niet alleen politieke gelijkheid, maar ook, zooniet volledige economische gelijkheid, dan toch het opgaan van den weg die hiertoe leiden moet. De arbeiders hebben nog niet het onderscheid begrepen, dat de bourgeoisie maakt tusschen politieke en economische gelijkheid en dat aan de democratie haar burgerlijk, kapitalistisch karakter geeft. Zij eischen dan ook dat de democratie haar de waarborgen schenke tot ononderbroken ontwikkeling van hun organisaties, en meer en meer uitgebreid toezicht op het beheer der zaken, in de eerste plaats op het beheer der organen, waaraan zij het grootste deel van

hun leven wijden, de bedrijven. Het is geen louter toeval dat het eerste gebaar van de gewapende Katalaansche arbeiders was de hand te leggen op de fabrieken, op de vervoermiddelen en er het beheer van toe te vertrouwen aan hun syndikaten. Dit is het instinctief gebaar van een klasse die meent dat de democratie alleen tot werkelijkheid worden kan wanneer zij de hiërarchische tusschenschotten inbeukt op het terrein van het privaateigendom.

De "vereeniging van alle klassen" aangegaan na de overwinning op de fascistten door de arbeiders, was ten slotte een "gruwelijk misverstand. De republikeinsche bourgeoisie, door zich aan te sluiten bij het antifascistisch front, daar den nieuwen toestand, door het optreden van de arbeiders in het leven geroepen te aanvaarden, door de veroveringen van de arbeiders te wettigen ging verbintenissen aan die zij bij voorbaat wist eenmaal te moeten verbreken, de arbeidersklasse wist van haar kant niet dat zij zich eenmaal verplicht zou zien aan dit boven - de - klassen - antifascisme den rug te keeren om de verdediging op te nemen van haar elementairste rechten. Deze dag is angebroken. Op 4 Mei hebben beide partijen hun krachten gemeten. De bourgeoisie heeft het terrein willen verkennen. Zij is niet tot het uiterste durven gaan. Zij heeft gevoeld dat het oogenblik om den beslissenden slag te slaan nog niet was angebroken. Maar zij zal haar kans niet verkrijgen. Zij bereidt er zich overigens zorgvuldig op voor.

De balans van de gebeurtenissen van den 4de Mei.

Wij meenen dat het overbodig is in dit bulletijn uit te wijden over de beweegredenen die de Republikeinsche bourgeoisie tot den aanval op het Katalaansch proletariaat hebben doen overgaan. Hier was immers de overwinning der arbeiders het volledigst geweest. De fabrieken, de vervoermiddelen waren "gesyndikaliseerd", de grondbezitters onteigend, de gewapende arbeiders hadden de funktie van de politie overgenomen, de gewapende milities die van het leger, de milities waren nog niet definitief bij het regelmatige leger ingelijfd, geleid door beroeps-officieren en aan de belangen van het democratisch kapitalisme verknocht. Weliswaar hebben zich sedert 19 Juli de machtsverhoudingen in het voordeel van de burgerij en de kleinburgerij gewijzigd. Zich steunend op de belangrijke stellingen, die zij had weten te behouden, had zij met sukses haar stremmende invloed op het verloop van de revolutie uitgeoefend. Op ekonomisch gebied had zij paal en perk weten te stellen aan het initiatief van de arbeiders en de leiding van de bedrijven in handen van een burokratie doen overgaan. Het politieapparaat werd gedeeltelijk heringericht. De groote veroveringen werden gelegaliseerd door de burgerlijke regeering - want burgerlijk was zij gebleven - dit beteekent ~~van~~ van ~~de~~ revolutionnairren inhoud ontdaan. Een nieuwe burgerlijke laag had zich in den privaat gebleven handel genesteld en streek groote winsten op. De burokratie had een groeienden invloed gewonnen en werd in verhouding financieel bedacht, waar de arbeiders vrijwillig van hun na harden strijd veroverde ekonomische voordeelen (loonsverhooging, verkorting van den arbeidstrijd) moesten afzien.

Maar, ondanks alles, behield het proletariaat toch nog belangrijke stellingen. De administratie stond niet volledig buiten zijn toezicht. Haar werking hing nog in te groote mate van in het vuur van den strijd gevormde arbeiderscollegas. af
De Katalaansche regeering fungeerde, maar onder wantrouwig toezien van de arbeiders. Aan dezen toestand diende een einde gesteld.

Wat naderhand gebeurde heeft meer licht geworpen op de drijfveeren die tot de provokatie aktie van Barcelona hebben geleid. De krisis in de regeering van Valencia, waar het Kabinet Negrin dat van Caballero opvolgde, en de verdubbelde bedrijvigheid van Engeland en Frankrijk voor bemiddeling. De krisis in de regeering van Valencia werd uitgelokt door een stalinistisch ultimatum, dat een "energieker beleid van den oorlog op alle fronten" en een steviger, gezagvoller optreden tegen de nog bestaande "ongekontroleerde bendes" in het land eischte. Aan alle eischen van de Stalinisten werd voldaan. Hunne eischen werden het regeeringsprogramma. Zoo bv. is de portefeuille van oorlog in handen gegeven van den rechts-sociaal-demokraat Prieto, die nadat de Madrileense arbeiders op 19 Juli tevergeefs wapens van de regeering hadden verlangd, zijn radio-oproep tot het "geweten" van Franco richtte: de strijd tegen Franco is dus wel in goede handen... Voor wat hun tweeden eisch aangaat, hieraan werd nog door de Caballero regeering voldaan door zijn aanvalsgardes naar Catalonië te sturen. Maar stellig hebben hun de twee honderd doden van Barcelona niet volstaan.

In deze voorwaarden is het duidelijk dat de Engelsche en Fransche regeeringen voor een veel gemakkelijker taak zullen staan. De niet-interventie politiek staat op het punt om te slaan in een direkte interventie om een einde te stellen aan den strijd tegen het Fascisme. Niets komt meer deze politiek ten goede dan het aan banden leggen, het neerschieten zoo noodig van de onverzoonlijkste tegenstanders van Franco: de Katalaansche arbeiders.

Ondertusschen is het van belang de balans op te maken van de Kontrarevolutionnaire suksessen in Barcelona. Een Hollandsche revolutionair-socialist somt de volgende wijze op:

- 1° De Telefoon-Centrale is volledig in handen van de Generaliteit.
- 2° De dekreten op de openbare orde worden toegepast, de patroeljes van de arbeiderskontrool zijn onder onmiddellijk toezicht van de regeering gesteld.
- 3° De openbare orde wordt verzekerd door een door de regeering van Valencia aangesteld hoofd. De vroegere chefs (Stalinisten), zij die den arbeidersopstand uitlokten, zijn verplaatst. Maar de Kontrarevolutie heeft beter dan dat te voren het beleid in handen.
- 4° De verdediging gaat uit de handen van de CNT in die van een door Valencia aangewezen generaal over.
- 5° Vijfduizend gardes, belast met de verzekering van de openbare orde in Barcelona zijn alhier van uit Valencia toegekomen.
- 6° Er is voor goed een aanvang genomen met de ontwapening van de arbeiders en de arbeidersorganisaties. Alle wapens moeten aan de regeering uitgeleverd worden.
- 7° Door de benoeming van Generaal Pozos staat het Aragon-front ingelijks onder volledig toezicht van Valencia. De militarisatie op de basis van het vormen van een regelmatig leger wordt grootscheeps voortgezet.
- 8° De departementen zijn niet alleen gezuiverd van de P.O.U.M. leden, maar ook van die van CNT en FAI.

Ziedaar waar we staan na tien maanden burgeroorlog, na tien maanden "eenheid in den antifascistischen strijd".

Hoe is men hiertoe gekomen?

Alle teekenen van de nadering der Kontrarevolutie zijn aanwezig. Zij die zich op 19 Juli, toen de arbeiders het vuur van de fascistten

trotseerden, angstig afvroegen aan welke zijde zij zich zouden scharen, zij voeren nu het hooge woord. Zij aan wie de verdienste voor het bedwingen van het nationalistisch oproer toekomt, de arbeiders, worden voor extremisten gescholden, gesard en vervolgd: morgen zullen zij neergeschoten worden. Hoe is dat voor zich gegaan?

Minister Aiguade die aan de politie het bevel gaf tot bezetting van de Telefoon-Centrale (het signaal voor de arbeidersinsurrektie) is politiek lid van de burgerlijke rechterzijde. De algemeene Komissaris voor de openbare orde, Rodriguez Sala, aan wien de uitvoering van dit bevel werd toevertrouwd, is "Kommunist", ongetwijfeld handelt hij met het goed vinden, zooniet op bevel van den almachtigen Soviet-Konsul-generaal Ovséenko. De regeering van Valencia die troepen naar Barcelona zond voor het behoud van de orde werd voorgezeten door den links-socialist Caballero, nu ontslagnemer. Links-republikeinen, stalinisten en socialisten ziedaar de partijen die hun sporen hebben verdiend als bloedhonden in den dienst van de reaktie tegen het proletariaat in Barcelona. Maar deze rol hebben ze -- vrijwillig op zich genomen bij den aanvang van de revolutie. Dit heeft enkel hun verwondering kunnen baren, die zich door de liberale phrazeologie van deze partijen hebben laten misleiden. Deze partijen hebben openlijk verklaard, na den mislukten aanslag van de Nationalisten, dat de strijd ging tusschen fascisme en democratie. Zij hebben zich met klem verzet tegen de opvatting als zou er in Spanje een socialistische revolutie aan gang zijn, waar hun bewering kan er alleen sprake zijn van een versteviging van de democratie. De Kommunistische partij heeft het klaarst stellig genomen tegen de socialisatie- en onteigeningsmaatregelen door arbeiders en boeren genomen (1) "Alle opeiseling van eigendom door de arbeiders is alleen een overgangsmaatregel, door de verdediging noodzakelijk gemaakt", schreef deze partij in een manifest van 18 September 1936.

Indien deze partijen nu meenen dat men aan de arbeiders te veel toegevingen heeft gedaan, dat er een einde dient gesteld aan de brokken van Kontrole op de staatszaken en de zaken kortweg, die de arbeiders hadden weten te bemachtigen, waren zij volledig in hunne rol. De partij van de links-republikeinen en de socialistische partij staan hier als vertegenwoordigers van een vooruitstrevend kapitalisme democratisch, maar ondanks alles een kapitalisme, de stalinistische partij als vertegenwoordiger van een nieuwe bourgeoisie, de regeerders van de U.R.S.S., die in China reeds een proletariaat aan de democratische bourgeoisie hebben overgeleverd en die zich in eigen land ontpoppen als tyrannen van een wreedheid om de meest hartelooze slavendrijvers in de schaduw te stellen.

Het veraad van deze partijen tegenover de arbeiders verklaart slechts gedeeltelijk de suksessen van de Kontra-revolutie. Voor het overige komen zij op de rekening van de twee andere politieke stroomingen, de anarchisten (CNT-FAI) en de P.O.U.M.

In tegenstelling met voormelde partijen, verklaren deze twee stroomingen zich voor de proletarische revolutie. De P.O.U.M. strijdt voor de verwezenlijking van het socialisme en de anarchisten voor het libertair communisme. Maar van bij het uitbreken van de revolutie hebben zij den rug naar hun programma gekeerd. Zij hebben zich als vulgaire renegaten gedragen. Niet dat zij gebrek aan moed hebben getoond in den strijd tegen het Fascisme.

(1) Natuurlijk was zij het die ^{dit} klaarst moest ^{opeten} doen, daar deze partij gesticht was met het oog op de proletarische revolutie. De linksche burgerij en de socialistten hadden nooit iets in dien aard gezegd en hadden dan ook niets terug te nemen.

Het is integendeel aan het besliste optreden van de anarchisten en de P.O.U.M. tegen de militaire klik dat de arbeiders hun overwinning in Katalonië te danken hebben. Maar na deze overwinning op het Fascisme, hebben deze partijen niet de ontwikkelingsstadia van den strijd naar den triomf van het socialisme kunnen voorzien. De overwinning der arbeiders op 19 Juli was niet beslissend, omdat zij den kapitalistischen staat had laten bestaan. In plaats van den strijd om de macht aan te gaan en den burgerlijken staat volledig te vernietigen, traden de vertegenwoordigers van P.O.U.M. en CNT in de regering voorgezeten door Companys en die zich tot taak had gesteld den zwakken invloed, dien de bourgeoisie in Katalonië had behouden te vrijwaren. Na zich tot dezen lakeiendienst geleend te hebben werd de POUM eerst van al uit de regering gestooten. De verwijdering van de anarchistische vertegenwoordigers uit de regering van Valencia volgde eerst later (in Katalonië blijven ze ondanks alles naast de officieele moordenaars van het proletariaat zetelen).

De redenen, door P.O.U.M. en anarchisten ingeroepen voor hun deelname aan de regering zijn gekend. Voor alles den oorlog winnen. Herhaaldelijk hebben we gewezen op de mankheid van hun argumenten. Het beleid van den oorlog evenmin als de economie of de politiek in 't algemeen staat boven de partijen. In Spanje echter waar het proletariaat juist door den burgeroorlog zulke belangrijke stellingen in handen had genomen was dit des te minder het geval. In deze tien maanden burgeroorlog werd de strijd tegen Franco voortdurend gesaboteerd. Het kon ook niet anders Want van de wijze waarop de strijd tegen Franco wordt gevoerd zal het antwoord op de vraag afhangen: Wie zal er in Spanje na den burgeroorlog meester zijn: het proletariaat of de bourgeoisie? Voor de republikeinsche bourgeoisie is de oorlog niet enkel het middel om de Nationalisten te dwingen binnen de perken hun aangewezen door de belangen van het kapitalisme (hier heeft buiten de Spaansche ook de vreemd bourgeoisie haar woordje mee te praten, die feitelijk den Spaanschen strijd in handen heeft genomen) maar hij zal ook de arbeiders de voordeelen ontfutselen die zij in de beginperiode hadden behaald. Door het proletariaat wordt de strijd gestreden om definitief met het Fascisme af te rekenen, alleen het proletariaat kan dien strijd doorvoeren met alle konsekwentie, die ~~hier~~ inhoudt. Tegelijk moet het zich voorbereiden om met de republikeinsche bourgeoisie af te rekenen, zijn twijfelachtigen "bondgenoot", gereed om ten allen tijde, waar hij zijn klasbelangen bedreigd acht, met het Fascisme te heulen. Om den strijd tegen het Fascisme, die alleen een strijd tegen het Spaansch en internationale kapitalisme kan zijn, tot een goed einde te voeren, moet het proletariaat zich klaar bewust zijn van den te volgen weg. Hij moet ~~niet~~ aan de idee gewennen dat de afscheuring van het huidig antifascistisch front een noodzakelijkheid is, het moet zich voorbereiden tot de verovering van de macht, de geheele macht en op de vestiging van den proletarische diktatuur tegen de andere na de revolutie overgebleven klassen.

En P.O.U.M. en anarchisten geven zulks gereedelijk toe, maar zij handelen geenszins overeenkomstig dit programma. In een kortelings afgelegde verklaring ~~zegde~~ de AIT (Internationale anarcho-Syndicaliste): "Voor de Spaansche revolutionaire arbeiders ~~zijn~~ strijd tegen het Fascisme en strijd tegen het Kapitalisme één. Noch de hoop op een problematische hulp van de zoogenaamde democratische staten, noch de buitenlandse politieke belangen van Rusland konden de CNT van dit standpunt afbrengen". Ongelukkig blijft deze fraaie vaststelling zonder praktisch gevolg. De CNT heeft er alles toe bijgedragen om de goeie ouwe orde te herstellen.

Het antwoord van de arbeiders op de provocatie van de regeering van 4 Mei was spontaan. Zooals op 19 Juli bemachtigden zich de arbeiders van de wapens, wierpen barrikaden op, riepen de algemeene werkstaking uit. Zij hadden de macht in handen in ettelijke steden en dorpen van Katalonië, zooniet in Barcelona. Maar de leiders van CNT en P.O.U.M. schaarden zich aan de zijde der regeering (die het verzet had uitgelokt) om de arbeiders de wapens niet alleen te doen neerleggen maar in vele gevallen ze af te geven en derzelfde regeering van provokateurs als de eenige gezaghebbende te erkennen. In de nieuwe regeering die dezelfde maatschappelijke lagen vertegenwoordigt als voor de daad van provocatie heeft de CNT een van de haren afgevaardigd. Zij heeft zich ditmaal tegenover haar eigen leden gesteld. Zij stond als direkte tegenstrever tegenover de arbeiderskomitees - het geheel van de arbeiders in aktie - die den aanval van de regeering beantwoordden.

De meest dringende taak van het proletariaat is zich los te werken van al wie in de CNT en de P.O.U.M. hun wankelende politiek voortzetten (hun leuze is: noch overwinnaars, noch overwonnenen), die een volledig verraad beteekent tegenover de arbeidersklasse, daar zij er op gericht is een nieuwen aanval van de bourgeoisie bedrieglijk te vermommen. De arbeiders-Komitees, die op de beslissende oogenblikken zoo bewonderingswaardig hun rol hebben vervuld, die zoo hecht en stevig de eenheid hebben gesmeed van alle arbeiders zonder onderscheid van politieke gezindheid of vakbondorganisatie, moeten hoogerop gevoerd. Het moet den arbeider ingeprent worden dat deze Komitees de eenige proletarische dam vormen tegen alle Kapitalistische machten. Hun funktie moet uitgediept hun mogelijkheden uitgebreid worden opdat zij tegenover de burgerlijke macht, het aantrekkingspunt vormen waarrond zich alle krachten van de arbeiders komen scharen.

Het ordewoord van Syndikale eenheid dat de CNT er tegenoverstelt volstaat niet. De CNT moet toegeven: "breede arbeiderslagen hebben hunne toevlucht tot de socialistische Syndikaten gezocht (U.G.T.)" In den schoot van de arbeiders komitees zullen de verzoeningstendenzen het best kunnen afgeweerd worden. De wedergroepering van de revolutionairen die in CNT en P.O.U.M. zich rekenschap van geven dat de tot dusver gevoerde politiek de verkeerde is (zekere symptomen wijzen er op dat zulke elementen bestaan). kan gunstig inwerken op de versterking van de arbeiderskomitees. De half latente tegenstellingen in het antifascistisch front, produkt en spiegel van de maatschappij van voor 19 Juli - zonder de nationalist- zullen in de eerstvolgende weken zeker met immer groeiende kracht naar voren treden. De inzet van den strijd zal niet meer zijn: democratie of fascisme, maar wel, scherper en heviger: revolutie of reaktie, socialisme of kapitalisme, vrijheid of slavernij. En in dezen strijd zullen de Spaansche arbeiders de bittere bevinding opdoen, dat zij zooals overal en altijd vreeselijk alleen zullen staan.

Manifest van de Liberaire Jeugd van Katalonië.

Op dit beslissend oogenblik in de ontwikkeling van den Spaanschen burgeroorlog lijkt ons de Liberaire Jeugd een voorname rol te spelen; om hare houding tegenover de misdadige politiek van de zoogezegde arbeiderspartijen klaarder toe te lichten en een trouwer beeld op te hangen van wat er in Spanje voor zich gaat, dan we dit opgedischt kregen door onze sociaal democratische- en burgerpers volge hier dit manifest. door de Liberaire Jeugd Van Barcelona uitgegeven en in vertaling overgenomen door het Hollandsch anarchistisch blad: "de Syndikalist".

MANIFEST van de LIBERTAIRE JEUGD van CATALONIE ! !

Het oogenblik om duidelijk en krachtig te spreken is gekomen. Tegenover het openlijk contra-revolutionnaire werk van zekere anti-fascistische secties, die door haar ijverige pogingen om terug te keeren tot de burgerlijk-demokratische republiek, nationaal zoowel als internationaal oorzaak zijn van de lange duur van onze bloedige oorlog, tegenover de keus, waarvoor men ons gesteld heeft: de revolutie af te zweeren of de oorlog te verliezen, heeft de libertaire jeugd besloten een duidelijke taal te spreken tot het volk van 19de Juli, opdat dit oordeele over de feiten.- Wij van onzen kant verklaren, dat wij niet langer zwijgen kunnen noch langer dergelijke ondergrondse

CONTRA-REVOLUTIONNAIRE HANDELWIJZEN,

dulden. Het moet uit zijn met al deze onrechtvaardigheden der regeering, met dit duivelsche en afbrekende werk, met bedrog, politiek en spot in naam van de oorlog en de anti-fascistische eenheid. Wij richten het woord tot de proletariers, niet omdat we zoo gaarne spreken, maar het is slechts na lang denken en veel lijden, dat wij thans doen in alle klaarheid en met de meest mogelijke kracht. Wij beschikken over een overvloed van motieven, waarvan we er slechts enkele zullen noemen ook al zijn de meeste reeds onder het volk bekend. De centra-revolutie heeft zich een weg gebaand en werkt thans openlijk.- Het is de PSU., de Vereenigde Socialistische Partij, (Hierin zijn in Catalonië de socialisten met de stalinisten vereenigd. Zij is aangesloten bij de Derde Internationale.) die er voor gezorgd heeft, dat de "waardepapieren van Azana", die bij het begin van de Revolutie, zoo laag stonden, weer nieuwe waarde hebben gekregen. Het is deze partij, die thans een oproep heeft gericht tot de katholieke jeugd en zelfs tot die, welke sympathiseert met het fascisme, terwijl ze weigert de revolutionaire eenheid te vormen met de libertaire communistische en syndicalistische jongeren.- De revolutionaire eenheid der arbeiders, die reeds lang VOOR de opstand door ons werd gepropageerd om door het revolutionaire volk werd gewenscht, wordt niet verwezenlijkt, omdat het staatsocialisme meer belang heeft bij een eenheid met de republikeinische bourgeoisie.- Men bereidt onderhands een wapenstilstand voor met onze onverzoonlijke vijanden om de militaire verraders en beulen van het volk, die deelen van onzen bodem aan Hitler en Mussolini hebben afgestaan, in de gelegenheid te stellen, als "eerzame" generaals weer onder ons terug te komen. Terwijl men onophoudelijk spreekt over de eenheid, zijn MINDERWAARDIGE KRUIPERIJEN, PARTIJBEDROG EN POLITIEKE ZWENDELARIJEN... aan de orde van den dag. En onder het zingen van de Internztionale, verklaart men de oorlog aan andere secties, die naast ons in de loopgraven tegen het fascisme strijden.- Wij willen eerlijk en oprecht de eenheid die ons de overwinning in oorlog en revolutie zal brengen. Hooggeplaatste individuen der binnenlandsche veiligheidsdienst provoceren verstoring der openbare orde, zoodar zij later een voorwendsel hebben, onze kameraden, die op deze provokaties antwoorden te ontwapenen en op te sluiten.- Op internationaal gebied verleenen de socialistische partijen der PSU, hun medewerking aan de pogingen der fransche en engelsche regeeringen om de Spaansche Revolutie te worgen. En dit alles geschiedt, schandelijk genoeg in naam van de democratie en het socialisme. Gisteren pleegden de politici verraad in de democratie en het socialisme. Gisteren pleegden de politici verraad in de abessinische kwestie. Heden zetten zij het verraad der Noskes, Mac Donals, enz. voort in Spanje. Ze trachten opnieuw het wereldproletariaat aan de staat te verkwanzelen om het te beletten ten gunste van de spaansche broeders tusschen beide te komen.- In Baskenland heeft men

onze

KOMITEES GEARRESTEERD,

vervolgt men onze militante anarchisten, omdat zij zich tegenstanders verklaard hebben van het vieren der "Heilige week" terwijl onze broeders in de loopgraven sterven in hun strijd tegen het zwarte Spanje de inquisitie.- In Madrid heeft men de drukkerijen en radio-stations van de POUM in beslag genomen, Kameraad Maroto, chef van de naar hem genoemde kolonne, is gevangen genomen, omdat hij een revolutionnair doel nastreeft, terwijl Asoncio, de generaal, die Malaga verraderlijk aan de fascistten overgaf, nog steeds van zijn vrijheid geniet.- Men weigert wapenen te verstrekken voor het front in Aragon, omdat dit het front der revolutionnairren is. En later werpt men het vuil naar de troepen, die daar strijden. Door deze daden brengt men de overwinning in gevaar.- Van de zijde der centrale regeering boycot men het economische leven van Catalonie ten einde ons te dwingen afstand van onze revolutionnaire veroveringen te doen.- Men eischt offervaardigheid van het volk en de arbeiders en milicianos geven alles wat zij bezitten. Maar de nationale regeering bewaart haar goud, omdat dit een garantte is voor de nieuwe burgerlijke-demokratische republiek. Men eerbiedigt de sieraden en de fortuinen der kapitalisten, iets wat zelfs het fascisme niet doet, en men handhaaft de fabelachtig hoge salarissen, die in vele gevallen verdrievoudigt zijn.- De zonen van het volk zijn naar het front gezonden. Maar met zuiver contra-revolutionnaire bedoelingen handhaaft men in de achterhoede gewapende troepen. Of zijn deze soldaten MEER kinderen van hun moeder?- Terwijl het volk gebrek lijdt, staat men aan allerlei soorten van kooplieden

SCHAAMTELOOZE en MISDADIGE SPECULATIES TOE!

Door middel van militaristische vertooningen en redevoeringen bereidt men den weg voor naar de dictatuur, zelfs niet naar een proletarische maar een burgerlijke.- Deze feiten zijn voldoende. Nog honderden andere toonen onomstootelijk aan, dat de contra-revolutie in volle vaart voorwaarts gaat. Als gangmakers doen de socialistische partijen dienst. Door middel van bedrog tracht men de vrijheidslievende eischen van het volk te onderdrukken, verradt men het internationale proletariaat en begaat men een misdaad tegenover de bewuste en vooruitstrevende menscheit. En dit alles is des te smartelijker, omdat het geschiedt in naam van de IDEALEN van vrijheid en sociale vooruitgang. Wij, de libertaire jeugd, willen door langer te zwijgen, niet medeplichtig worden aan deze misdaden, waardoor in de geesten van het revolutionnaire proletariaat wantrouwen wordt opgewekt.- Zonder eenig voorbehoud en in vol begrip van den ernst hiervan, leggen wij deze feiten aan het volk voor het volk, dat reeds zoo vaak gevraagd heeft "VERRAAD"? Onze kreet is:

WEEST OP UW HOEDE!!

En wij stellen vast, dat wij in geen enkel opzicht verantwoordelijk willen worden voor de misdaad en het bedrog, dat men de arbeidersklasse aandoet. Op deze wijze kan het geen oogenblik langer doorgaan. Of men verandert van gedragslijn en komt de gegeven beloften trouw aan het anti-fascistische eenheidsfront na, of wij stellen al diegenen verantwoordelijk, die op de een of andere wijze deelnemen aan de onderdrukking van het volk en aan het verraad van de Revolutie.- Wij zullen weten af te rekenen met alle politieke verraders, die in de rijen van het anti-fascisme zijn doorgedrongen.- Wij zijn bereid, indien noodig terug te keeren tot de illegaliteit, tot de niets-ontziende strijd tegen alle bedriegers, tegen alle onderdrukkers, van het volk, tegen alle politieke ellendige huurlingen. En we herhalen nogmaals: "Liever sterven in de loopgraven, dan onzen strijd tegen het fascisme op te geven". Maar ook: liever dan af te zien van de Revolutie zullen wij

OP DE BARRICADEN WETEN TE STERVEN!!

Wij zijn anarchisten. Wij hadden Ascaso, Durruti en zoovele duizenden andere kameraden als voorbeeld!- Genoeg bedrog en huichelarij! Revolutionnaire arbeiders! Ten strijde tegen de CONTRA-REVOLUTIE, als op de 19de Juli. Proletarische eenheid.- Vrouwen van Catalonie! Staat de woekerende kooplieden niet toe, dat ze uwe kinderen de hongerdood doen sterven. Proletarische moeders, uwe zonen zijn even waardig als die van anderen, Gij zult de gewapende troepen in de ACHTERHOEDE dwingen met uw zonen naar het front te gaan.- Proletariers! Duldt niet langer, dat men u met schaamteloze onrechtvaardigheid behandelt.-

Maakt u gereed

uw veroveringen, die in ernstig gevaar zijn, te verdedigen.- De liber-taire jeugd, en met haar de geheele bewuste revolutionnaire jeugd, staat naast u.

TERUG NOOIT !!!

WEG MET DE CONTRA-REVOLUTIE !!!

REGIONAAL KOMITEE DER LIBERTAIRE JEUGD.

LOKALE FEDERATIE DER LIBERTAIRE JEUGD BARCELONA.

Ingekomen steun maand Mei: L.20.-Fr. - D.20.-Fr. - T.20.-Fr. -
Fr.20.-Fr. - R.15.-Fr. - W.10.-Fr.

NIEUWE ABONNENTEN!

Elke nieuwe abonnent ontvangt tegen een vergoeding van I.-Fr. (tot dekking der onkosten) de brochure van Roza Luxemburg:

"PARTIJ EN VAKBONDEN"

Deze brochure apart te verkrijgen tegen 4.-Fr. bij het beheer.

" COMMUNISME " ;

Onder dien naam is het eerste nummer (15 April) van het tijdschrift verschenen, uitgegeven door de gewezen minderheid van den Bond. Hierin zijn verschenen een "Beginselverklaring" en een hoofdartikel tot kommentaar op de beginselverklaring. Het ligt niet in onze bedoeling tot een grondige kritiek hierop over te gaan (daar zij problemen aansnijdt die anders dan door eenvoudige kritiek op andermans werk dienen behandeld); we willen enkel aanstippen welke meningsverschillen met den Bond door de scheuring een nieuw uitzicht of een beslissende oplossing hadden kunnen krijgen. Hiervan zal afhangen of wij het bij het rechte eind hadden toen wij zekere verwijten aan de gewezen minderheid meenden te mogen toesturen.

+

+

+

De gewezen minderheid "besluit de benaming aan te nemen van Belgische fraktie van de Internationale Links-Kommunisten en zij bevestigt haar aansluiting bij de Italiaansche fraktie, die zich reeds eens heeft verklaard met de beginselverklaring hierboven weergegeven."

Hier wordt dus eindelijk klare wijn geschonken: onze gewezen minderheid verklaart zich over de gansche lijn akkoord met wat er van de oude Bordighistische strooming is overgebleven. Deze verklaring betekent evenwel geenszins dat er bij hen eene zekere verandering van opvattingen zou zijn ingetreden, maar wel dat zij eindelijk openlijk uitkomen voor of zich eindelijk ten volle bewust zijn van een lang bestaande werkelijkheid. Toen wij, inden loop van de gedachtenwisselingen in den schoot van den Bond om beter het mechanisme van hun gedachtengang te kunnen volgen en niet om het te ontstellen, in de argumentatie dan de Italiaansche fraktie de basis trachtten te vinden voor een redefiniëring, basis die we bij hen vruchteloos in scherp afgeteekenden vorm zochten, verdedigden zij zich met verontwaardiging tegen de verdenking van een ideologische solidariteit die alleen in onze verbeelding zou bestaan. Hier is dus volledige klaarheid ingetreden, zij hebben naar onze meening de logische kansekwentie uit hun optreden getrokken, een betere oplossing durfden we niet verwachten, meteen valt voor ons ook alle verwijt weg over een mogelijke tendentieuze verminking van hun opvattingen.

+

+

+

De opvattingen over de Partij worden in de "beginselverklaring" in hun geheel van de Italiaansche fraktie overgenomen: de partij is het werktuig door wiens toedoen het proletariaat zich van zijn "historische bestemming" bewust wordt en ze verwezenlijkt. In neergangsperioden van den proletarischen klassenstrijd kon de partij verraad plegen, of opportunistisch ontaarden of volkomen verdwijnen: dan is het de fraktie aan het proces van de organisatie van de klasse tot revolutionaire partij zijn continuïteit verzekert. De partij is dus een fraktie van het proletariaat en de fraktie een onderdeel van de partij. Maar hoe groeit de fraktie uit tot partij? Hierop antwoordt de beginselverklaring.

"De fraktie in haar strijd om de heroprichting van de partij van het proletariaat en die van de proletarische internationale, legt aan deze taak de voorwaarde ten grondslag zich noch organisch noch op welkdanige andere wijze aan te sluiten bij historisch tot teruggewerkende of vijandige krachten veroordeelde politieke bewegingen: sociaal-democratie, partijen van de 1ste internationale, of ook nog bij kommunistische groeperingen die hun politieke en ideologische grondrechten hebben gewijzigd door zich rechtstreeks of onrechtstreeks aan te sluiten tot deze bewegingen behorende aan te sluiten."

".... De fraktie verklaart alleen individuele toetredingen te aanvaarden op de basis van een bijtreding zonder voorbehoud van voorliggende verklaring."

Men kan zich dus voorstellen welken weg de fraktie op moet ^{om} tot partij. uit te groeien dit komt hierop neer: de fraktie moet haar volle zielereinhoud bewaren, opperste waarborg tot het heil van de arbeidersklasse. Wie ons van overdrijving mocht verdenken herleze om het even welken tekst zoo door de huidige Belgische Fraktie als door de Italiaansche in het licht gegeven.

En men neme niet alleen kennis van de teksten die ze uitgeven maar ook van de aktie die zij voeren. De Belgische fraktie geniet het twijfelachtig geluk voort te spruiten uit een groepeerings, die zich op haar beurt heeft losgemaakt van een kommunistische partij, op het oogenblik dat deze partij duidelijke teekenen van ontaarding vertoonde. De Kommunistische partij dankte haar ontstaan aan het verraad van de sociaal-demokratie, enz... Daar de fraktie die op dit oogenblik alleen in het bezit is van de "ware" revolutionaire ideologie enkel individuele toetredingen aanvaardt, daar haar "fundamentele voorwaarde" erin bestaat zich noch rechtstreeks, noch onrechtstreeks te verbinden met "veroordeelde" of "teruggewerkende" politieke stroomingen, is het klaar dat zij van nu af aan reeds de revolutionaire partij is, maar dan in 't klein; - de partij zonder de massa wel te verstaan, en ook zonder het programma, dat zij nog niet heeft kunnen uitwerken, daar zij de vormende elementen er van moet vinden in de aktie der massa en haar revolutionairen wil.

We moeten toegeven dat het aldus opgebouwd stelsel volkomen logisch is. Maar wij vragen ons af wat het gemeens heeft met de wetenschappelijke gedachte, wat het gemeens heeft met de gedachte van Marx en Lenine bv. die voor alles in de geschiedenis niet een strijd van "richtingen" of "ideologieën", maar wel een strijd van klassen zagen, t.t.z. een strijd van menschen tegen menschen. De redeneering van de fraktie zou juist zijn, zoo er identiteit was tusschen de stroomingen en de menschen, tusschen ideologie en klassen. Maar zulks moet eerst bewezen worden en vermits de fraktie hierin niet slaagt, stelt zij het voorop. Wa lezen inderdaad in de verklaring: "Door haar maatschappelijke substantie, blijft de fraktie, verre van zich van den strijd af te onttrekken, eng met alle proletarische reakties verbonden die zich in het verloop van dien strijd vertoonen, en bijgevolg erkent zij zich vast in de heele verdere ontwikkeling van dien strijd."

Maar waarin bestaat deze "maatschappelijke substantie" die maakt dat de fraktie zich niet van de arbeidersmassa zal afzonderen? Is het de proletarische hoedanigheid van haar leden? We meenen van niet, daar de fraktie aan de toetreders niet den eisch stelt proletariër te zijn. Getrouw in dit opzicht aan het Bolsjevisme, schrijft zij trouwens geen enkele wezenlijke revolutionaire hoedanigheid aan den staat van proletariër toe. Indien zij onder "maatschappelijke substantie" verstaat, het onderscheidingsvermogen van de leden der fraktie, hun begrip van den maatschappelijken strijd, de eigenschap in dien strijd te onderscheiden wat en wat niet ten goede komt aan het socialistisch ideaal

en de wegen te ontdekken die er toe leiden, zoo moet het onmiddellijk opvallen dat dit hoogstens een wensch kan zijn, die zeer zeker mag geuit worden maar waarbij men niet den afstand over het hoofd mag zien die tusschen een wensch en een vaststaand feit kan liggen. Was het niet Marx die er op wees dat de menschen altijd anders zijn dan zij het zich voorstellen? En hij sprak toen niet van de menschen, de Kommunisten uitgezonderd, hij zei, de menschen. Het is zeer gevaarlijk zich in te denken dat de Kommunisten aan de wetten van het materialistisch determinisme ontsnappen, wetten die alleen voor "de massa" voor de "geleiders" en niet voor de "leiders" zouden gelden. De Fraktie moest beginnen met te overwegen hoe het komt dat zij voor zichzelf een brevet van alleenbezitter van revolutionair bewust zijn toeëigent, (want haar theorie als zou de fraktie dank zij individueele toetredingen de partij worden kan niets anders beteekenen dan dat deze rond de fraktie en alleen rond haar kan gevormd worden) Zij zou zich moeten afvragen of haar huidige afzondering (en onder afzondering verstaan we geenszins het feit dat de Fraktie klein is, maar dat haar opvattingen met geen enkele beweging van de arbeidersklasse stroken, zelfs niet met een der geweldigste die de wereld sedert 1917 gekend heeft, den strijd der Spaansche arbeiders niet een der oorzaken is die er haar toe aanzet in een doktrinaal sektarisme een rechtvaardiging van deze afzondering te zoeken. Indien, zoo praat men zich voor, de Fraktie met niets wat op dit oogenblik in de massa leeft, meetrilt, hoeft men zich daar geen kopzorgen om te maken: de schuld hiervoor berust niet bij de Fraktie, maar wel bij de massa die "ontredderd is, "onbestaande" als klasse, "ontzenuwd" Het ergste is dat deze manier van denken de fraktie niet alleen ontoegankelijk maakt voor elke kritiek van buiten, maar zij ook tot in het oneindige kan aangewend worden om haar immer groeiende verwijdering van de werkelijkheid te verhelen. Indien onze gewezen minderheidsleden niet zoo doktrinaal optraden en niet zoo ingenomen waren, niet met hun eigen persoon, maar met hun eigen ideeën, zouden zij opmerken dat hun voorstelling heelemaal niet met de werkelijkheid klopt. De bekwaamheid tot "de voorhoede" te behooren, is geen deugd die erfelijk overgemaakt wordt, maar het is een eigenschap die elken dag opnieuw verworven moet worden. Zij steunt niet op een onveranderlijke doktrine, ze moge nog zoo waardevol zijn en aan de maatschappij nog zooveel vorderingen hebben doen maken. Elke maatschappelijke leer, zelfs die van de voorhoede, is nooit meer dan een weerspiegeling van een maatschappelijke werkelijkheid, die zeer dikwijls reeds lang tot het verleden behoort. Het gedeelte van de "verklaring" met betrekking op de politieke richtingen die de arbeidersklasse beïnvloeden kan wellicht heel trouw met de toestanden van de planeet Mars overeenkomen, maar het is heelemaal niet voor onze aarde geschikt. Er bestaat niet één partij, maar er zijn vele partijen. En nu is het wel heel toevallig dat de partij die het meest "terugwerkend" het meest "historisch veroordeeld", de sociaal-demokratische partij, zij het is die het minst reaktionnaire gedeelte van de arbeidersklasse in verschillende landen vertegenwoordigt. Deze partijen bestaan en zij zijn helaas nog de partijen van de arbeidersklasse. Voor de eenvoudige reden dat er geen andere zijn. Er bestaat niet ééne "fraktie" (zoo men hieronder een groepeerings van individuen verstaat die trachten de idee en de aktie voor het socialisme te hernieuwen). Er bestaan er oneindig veel. De arbeidersklasse, ondanks de afwezigheid van een werkelijk-revolutionaire partij, - wat wij gereedelijk toegeven - strijdt.

Zij benut in haar strijd de bestaande partijen. Deze partijen kunnen zich niet altijd aan de massa aktie onttrekken. Dit zijn feiten die niet te loochenen vallen. Deze vaststellingen zetten er ons toe aan den strijd niet op te geven voor het behoud van een zekere onafhankelijkheid -- die noodig is zoolang andere groepeer-ingen, grooter en sterker dan de onze, geen stem opgaat, geen gedachte wordt uitgesproken gelijkaardig aan de onze. Maar het is gekheid te beweren dat deze onafhankelijkheid immer hetzelfde karakter zal aan-nemen. Zich voornemen nooit op om het even welke wijze met andere stroomingen een verbond aan te gaan en tenzelfvertijd beweren zich niet van de massa te willen afzonderen is de zuiverste onzin. Waar het nu op aan komt, wat den eenen groep van den anderen onder-scheidt, is niet de kwaliteit van de formule die men er op na houdt om in het jaar n, de partij n van het proletariaat n te vormen. Een groep onderscheidt zich gunstig van een anderen door een ernstige ontleding van de gebeurtenissen, feiten en leerstellingen te geven, Wat de Fraktie ons biedt is slechts de leegste abstraktie.

+ +
+

Aangaande de oorlogskwestie liepen de meeningsverschillen met onze gewezen minoritaireren over het volgende punt. We hielden staande dat de oorzaken van de imperialistische oorlogen lagen in de tegenstel-lingen tusschen verschillende imperialisten om de opdeeling van de wereld, het bezit van markten en grondstofbronnen, het beheer over handelswegen en strategische stellingen. Onze minoritaireren verklaar-den: de grondoorzaak is de tegenstelling bourgeoisie-proletariaat. De bourgeoisie ondervindt de behoefte aan periodische massale vernie-tigingen van rijkdommen; in den oorlog vernietigt zij niet alleen de rijkdommen, maar ook haar eeuwigen vijand: het proletariaat. Over dit onderwerp vinden we in de "verklaring": "Wanneer de oorlog uitbreekt beteekent zulks dat de innerlijke tegenstellingen van de burgerlijke produktie geen anderen uitweg meer vinden dan aan den eenen kant de massale vernietiging van produktieve rijkdommen, die, daar zij moesten terugvloeien binnen het kader der oorlogseconomieën, hun eigen negatie hebben gebaard en zich in vernietigingsmiddelen hebben omgezet. . . .

Dus, in andere woorden, de oorlog breekt uit omdat er oorlogsekonomeeën, zijn, of eenvoudiger, omdat er bewapeningswedloop is. Dat vinden we wel wat kras. Veeleer het omgekeerde is waar: de bewapeningswedloop is er omdat men oorlog wil of in alle geval omdat men klaar wil zijn om hem te voeren als het noodig is. Zeker kunnen de kapital-isten zichzelf beetnemen en na hun land bewapend te hebben, kan, hoe weinig zij het ook mogen wenschen, de oorlog onafwendbaar geworden zijn.

Zulke gevallen zijn mogelijk, maar zij behooren eer tot de uitzonder-ingen. In 't algemeen bewapenen de Kapitalisten omdat zij belust zijn op veroveringen en om deze veroveringen af te dwingen volstaat een een-voudige bedreiging van een gewapende mogendheden niet, het is op de slagvelden dat er beslist wordt over de wijzigingen in de machtsver-houdingen der verschillende imperialismen.

In hun "verklaring" schijven onze gewezen minoritaireren een betere verrechtvaardiging te willen geven van hun theorie als zou de oorlog het resultaat zijn voor alles van de tegenstelling tusschen bourgeoisie en proletariaat, door hun argumentatie een plaats in te ruimen

de verklaring van het verschijnsel van de tegenstellingen tusschen imperialistische staten. Maar klaarblijkelijk wil zij deze tegenstelling onderschatten. Zij schrijven:

"- - - de interimperialistische tegenstellingen zijn alleen de uitdrukking van de tegenstrijdigheid tusschen de universalistische tendens van het Kapitalistisch stelsel, en zijn verdeeling in naties als gevolg van de private toeëigening der rijkdommen".

Waaruit noodzakelijk voortvloeit dat de verdeeling van de Kapitalistische wereld in naties enkel een bijkomende oorzaak van de imperialistische oorlogen is. Indien dit enkel een bijkomende oorzaak ware, zoo ware het uitbreken van oorlogen onverklaarbaar.

De "maatschappelijke inhoud" van de imperialistische oorlogen is gegeven door het feit dat de bourgeoisie de oorlogen leidt en niet door het feit dat het proletariaat er het grootste deel van de kosten van betaalt. Het is niet alleen in de oorlogen dat deze rol van slachtoffer voor het proletariaat is weggelegd. Het proletariaat is ook het grootste slachtoffer van de economische krisissen en men kan toch bezwaarlijk volhouden, dat de drijfveer en de "maatschappelijke inhoud" van de krisissen er in bestaan het proletariaat uit te moorden. Zijn staat van minderwaardigheid, zijn rol van eeuwig slachtoffer is een gevolg van zijn verdrukking. Indien de oorlog inderdaad de redplank voor de revolutie in de oogen der kapitalisten was, een middel om de proletariërs uit te moorden, konden we ons moeilijk verklaren hoe de laatste wereldoorlog de grootste omwenteling heeft gebaard die de wereld ooit heeft gekend. En we mogen zelfs zeggen dat, ware niet die grenzelooze angst van de bourgeoisie voor een revolutie, we lang reeds een anderen oorlog hadden gekend.

+ +
+

Om te eindigen willen we nog even dit punt aanstippen, de proletarische revolutie en haar programma.

De proletarische revolutie van 1917 zegt de verklaring, door haar fundamenteele karaktertrekken - bepaalt den inhoud van de proletarische revoluties van morgen... Bij bepaling en van uit het oogpunt der historische werkelijkheid, bestaat er volledige overeenstemming tusschen klassediktatuur en partijdiktatuur".

Men zal moeten toegeven dat er een zekere voorliefde voor het paradox toe noodig is om in het jaar 1937, na het schouwspel ons door Staline geboden van een arbeidersklasse die, als nooit te voren, vertrapt en vertreden wordt, juist door de "partij van het proletariaat", zulke dingen te durven neerschrijven. Maar in het paradoksale hebben onze "linksen" reeds hun maat gegeven. Van uit het standpunt der "historische" werkelijkheid, zeggen zij, bestaat er volledige overeenstemming tusschen partijdiktatuur en klassediktatuur. Van uit het standpunt der "historische" werkelijkheid misschien, maar zeker niet van uit het standpunt der "werkelijkheid" kortweg.

+

"Communisme" biedt ons bovendien nog een historiek van de vorming der kommunistische groepen in België. Over het ontstaan van de Kommunistische oppositie zegt het volgende: "Wij willen er aan herinneren dat, evenals in de andere partijen, de scheuring in de Belgische Kommunistische Partij (1928) het gevolg was van de crisis in de Russische partij en niet het gevolg van principieele of taktische meningsverschillen aan den dag getreden door de vereischten van den strijd van

het Belgisch proletariaat". Dit feit, dat op de "ideologische onvoorbereidheid" van den nieuwen linkschen groep wijst, moest noodzakelijk van bij den aanvang zijn politieke oriëntatie beïnvloeden. De oude kameraden van de oppositie weten dat deze ietwat smadelijke wijze om het ontstaan van de Kommunistische oppositie in België te verklaren in feite slechts een dikwijls herhaalde verkeerde voorstelling is. Zij kan haar Italiaanschen oorsprong niet loochenen. De kameraden die op dit oogenblik deel uitmaken van de Italiaansche Linker-Fractie waren gekant tegen een scheuring van de oppositie met de Belgische Kommunistische Partij. Hoe dikwijls, hier als in Frankrijk, heeft men ons niet aangeraden met een "onafhankelijk" "oorspronkelijk" programma dat niet een weergave zou zijn van dit van de Russische Oppositie, na voren te komen.

Nu is het een feit dat de oppositie hiertoe niet in staat was. Deze omstandigheid lijkt onze nieuwe geschiedschrijvers van het "Communisme" te volstaan om te herhalen wat anderen reeds in 1928 beweerden, te weten dat de scheuring in de Belgische Partij enkel het gevolg was van de crisis in de Russische Partij en dat er, toenmaals geen enkel meening verschil bestond omtrent de arbeidersbeweging in België, dat deze scheuring zou wettigen. Hierdoor bewijzen zij niets af te weten van de innerlijke twisten die in den schoot van de partij vanaf haar ontstaan hebben plaats gevonden tusschen voorstanders van de sociaal-demokratische opvatting van den opbouw van de partij en hen die in de partij wat meer meenden te zien dan een lokvogel voor de arbeiders. En alhoewel zij geen aanleiding hebben gegeven tot de vorming van scherp afgeteekende fraktioneele groepeerings in den schoot van de partij, hadden deze twisten toch een wezenlijke beteekenis. Aan deze bestaande meeningsverschillen kwam de crisis in de Russische Partij er nieuwe toevoegen, maar het is grondig verkeerd het zoo voor te stellen als zouder de jongste geschillen heelemaal vreemd zijn aan de reeds vroeger bestaande.

En bovendien wat was deze "Krisis van de Russische Partij" waarover "Communisme" zoo lichtvaardig gewaagt. Het was noch min noch meer dan de Krisis van het internationaal Kommunisme. Het is de crisis die de heele Internationale heeft geschokt, omdat zij fundamenteele problemen stelde. Zij was niet alleen het gevolg van het centralisme dat in de K.I heerschte en dat de verhoudingen van de partijen ten overstaan van de Internationale hierarchisch regelde, maar haar beteekenis was veel omvangrijker: de Kommunistische beweging was op een keerpunt gekomen. Men geeft blijken van een heel oppervlakkige beschouwing van de omstandigheden die tot het ontstaan van de oppositie hebben aanleiding gegeven, door in het feit, dat de russische kwestie in de diskussies zoo'n groote rol heeft gespeeld, het bewijs te zien van de kunstmatige vorming van de oppositie.

De andere beschouwingen, kritieken op den uitbouw van ^{de} links-kommunistische beweging, zijn in den zelfden geest opgevat als bovenstaande. "Communisme" heeft niet getracht te verklaren (maar zulks veronderstelt een begripen), maar heeft veel meer getracht zijne onaanvechtbare dogma's te rechtvaardigen, die hun tot programma dienen. Zulks moet hun arbeid tot onvruchtbaarheid doemen.

+

+

+

ALEREIN

IN SPANJE

=====

(1)

In Barcelona zijn de gardes van de Companys-Caballero-regering den aanval begonnen op de gewapende arbeiders.

Er is ons gezegd door de pers der kapitalisten, door de pers der sociaal-demokratische en stalinistische partijen, samen in één koor: "In Spanje gaat de strijd tusschen fascisme en burgerlijke democratie."

Er is ons gezegd: "Demokratische kapitalisten en arbeiders-massa's hebben daar één belang, zij vormen één Volksfront! Tusschen hen zijn geen verschillen meer!"

Thans spreken honderden dooden en gewonden, en twee gewapende klassen tegenover elkaar, in Katalonië en Aragon een andere taal. De leugens van de éénheid tusschen kapitalisten en arbeiders barsten open, de harde werkelijkheid staat voor ons:

Tusschen Kapitaal en Arbeid gaat ook daar de strijd op leven en dood!

WAT GEBEURT ER IN KATALONIE ?

Toen de officiers-benden met de kerk- en grootgrondbezitters-kliken in Juli '36 naar de macht grepen, hebben de arbeiders spontaan de kazernes en arsenalen bestormd, zich de wapens veroverd en die heele fascistische bande daar naar den duivel gejaagd.

De Spaansche bourgeoisie en haar bondgenoten, de Fransche en Engelsche haarschende klasse waren hierover verheugd. Want hun doel was de opbouw en de versterking van een burgerlijke staatsmacht, opdat niet meer de winsten en de baten, die uit de land- en industrie-arbeiders geperst worden, voor een groot deel in de zakken der adellijken en kerkvorsten kwamen, maar alles in de brandkasten van henzelf en hun vrienden, de Fransche en Engelsche grootuitbuiters.

Maar hun vreugde was vermengd met vrees! Want de arbeiders-massa's hadden niet hun leven gewaagd en honderden en duizenden kameraden in den dood zien gaan om een nieuwe parasietenbende op hun nek te zetten of erop te houden. De arbeiders behielden hun wapens en in Katalonië en Aragon smeten zij de eigenaars der fabrieken eruit, zij vormden arbeidersraden en de gewapende arbeiders, de militianos, kozen hun eigen soldatenraden.

Dit was het wat de geheele kapitalistenbende, in Spanje en daarbuiten vreesde! Dit was het wat zij haatte als de pest!

Want het beteekende dat op de dag dat Franco zou zijn verslagen, de gewapende arbeidersklasse als één geheel, georganiseerd en verbonden in haar arbeiders- en soldatenraden, er niet aan denken zou het juk van een democratische uitbuitersklik te dragen.

Het beteekende dat zij haar eigen klassemacht zou doorzetten in Katalonië, deze zou uitbreiden over geheel Spanje en als een revolutionaire brandhaard, de arbeiders van Frankrijk en geheel West-Europa door haar voorbeeld en haar revolutionaire propaganda in beweging zou brengen.

(1) Beide regeringen zijn intusschen gevallen en door nog meer uitgesproken reaktionaire opgevolgd.

WAT HEEFT DE BOURGEOISIE GEDAAN OM HET GEVAAR VAN ZICH AF TE VERDRIJVEN ?

Zij heeft door haar regeeringsorganen en vooral door haar handlangers, de leiders der burgerlijke, sociaal-demokratische en stalinistische partij en, de arbeiders ingeblazen: "Wij zijn één met u; er zijn geen verschillen meer; samen zullen wij de vrijheid veroveren; wij zullen samen een welvaarend en vrij Spanje bewonen. Eerst Franco verslaan en dan is alles goed."

Maar achter dat rookgordijn van mooie praatjes namen zij hun maatregelen!

De regeering en de partijen besloten, dat de arbeiders- en soldatenraden moesten verdwijnen, dat de gewapende arbeiders niet meer hun eigen aanvoerders mochten kiezen. En zij verzamelden een sterk leger van politie-gardes, bestaande uit de kapitalistische jeugd, officieren uit het oude leger en voor een deel uit arbeiders, die aan de teugels van de partij-leiders vastzaten. Deze aanvalsgardes, zwaar bewapend, werden niet naar het front gezonden, maar moesten dienen om de arbeiders er weer onder te krijgen, hun arbeidersraden te ontbinden, hen te ontwapenen en als zij verzet boden, dat verzet kapot te schieten.

ZOO ZAG DE EENHEID VAN BOURGEOISIE EN PARTIJ-BONZEN ERUIT !

Achter het scherm van eenheidspraatjes en vrijheidsleuzen maakten zij zich gereed en op 4 Mei sloegen de Spaansche Noskieten toe.

Maar waar zij niet op gerekend hadden, gebeurde : de arbeiders sloegen zóó fel terug, dat de kapitaalsbenden moesten afdeinzen! Een deel van de gardes liep over naar de arbeiders, een deel van de leden der sociaal-demokratische partij en der stalinisten kwam ook in verzet!

Volgens berichten van de Fransche grens moest de regeering zelfs een beroep doen op de Fransche marinetroepen, om de orde te "helpen handhaven".

Thans staan beide machten nog tegenover elkaar. De arbeiders, nog steeds gewapend, georganiseerd in hun raden en comité's, tegenover de gewapende macht der Spaansche kapitalisten en alles wat zich daaraan vastzuigt.

De Spaansche arbeiders staan in een geweldig moeilijken strijd.

De geheele macht van Engeland, Frankrijk en Rusland steunt de "demokratische" kapitalistische regeering.

DE HOOP EN DE KRACHT DER ARBEIDERS LIGT IN TWEE DINGEN !

Het eerste is, dat zij hun klasse-organisaties, de raden der arbeidende en vechtende proletariërs uitbreiden, versterken en zuiveren van alle verbinding met de bestaande partijen, die hen de wapens uit de handen willen praten. Dat zij breken met het leidersapparaat van den syndikalistischen vakbond (CNT), die zich tot voetveeg en handlangers der kapitalisten liet maken. Dat zij de leuzen uit twee revoluties, de Russische en de Duitse, tot daad maken : Alle macht aan de revolutionaire arbeidersraden !

Het tweede is, dat de arbeiders hier, in Frankrijk, in België, in Holland in Engeland, in Amerika, het leugennet dat de geheele parasietenpers over haar uitspreidt, zullen doorbreken.

Dat zij den klassevijand hier zullen aangrijpen, dat zij de leugen- en verdommingsapparaten der bestaande partijen in hun hemd laten staan en hun eigen aktie-komité's vormen in den strijd, waardoor de agitatie en de beweging der arbeiders vorm en verband krijgt.

DE SPAANSCH E ARBEIDERS VECHTEN VOOR HUN LEVEN !

Wat hen vandaag gebeurt, is morgen ons lot. Wij hebben één vijand : het internationale kapitaal.

Wij moeten hier werken aan de totstandkoming van een klassefront, opdat wij hier de vijanden van onze Spaansche kameraden worden verlamd en de solidariteit en éénheid tusschen ons en onze medeproletariërs tot een feit wordt!

Groep "Proletenstermen"
Groep van Internationale Communisten Bond van Internationaal-Kommunisten
(Holland) (België)

Verantwoordelijk Uitgever : H. De Breuck .-63, St. Jansplaats.-Antwerpen.-

Werp dit papier niet weg.- Men stelt zich aldus bloot aan vervolgingen.-